

Jaro

Bylo by ti včely líto?
Znáš nějaké jarní květiny?
Bodl tě někdy nějaký hmyz? Pokud ano,
měl/a jsi strach?

Že se blíží Velikonoce vždy poznám tak, že u nás probíhá velký jarní úklid. Když už nikde není ani smítko prachu, vrhneme se s maminkou na barvení vajíček a pečení beránka. Letos jsem vymyslela, že budeme barvit vajíčka přírodně, pomocí cibule. Maminka mě poslala nasbírat květiny, které budou jako vzor na vajíčkách. Vyrázila jsem zároveň s tátou, který každý rok chodí nasbírat vrbové proutky, je to u nás už taková tradice. Byl krásný jarní den. Došli jsme k rybníku, kde roste velká vrba. Když jsem byla malá, vyprávěl mi táta pohádku o vodníkovi, který tady každý večer sedí a zpívá rybám ukolébavku. Táta řezal vrbové proutí, a já šla vedle na malou louku sbírat květiny. Běhala jsem mezi květinami a pozorovala motýly, jak poletují všude kolem. Připadala jsem si jako víla. Objevila jsem malý trs prvosenek a chtěla jsem je urthnou. Na vajíčkách by se vyjímalý. V tom se mi však postavila do cesty včela. Včela mě až do dneška nikdy nebodla. Nedokázala jsem si představit tu bolest. Koukla jsem se na ruku, a z očí mi vytryskly slzy. Mezi prsty jsem měla žihadlo. „Proč mě ta včela píchla?“ říkala jsem si. Vždyť jsem jí nic neudělala, jen jsem chtěla urthnout květinu na vajíčka. Utíkala jsem za tátou. Táta už měl našťestí proutky nasbírané, vzal mě za ruku a jemně vytáhl žihadlo, otřel mi slzy, vysadil na ramena a šli jsme domů. Maminka mi na ránu dala led a cibuli, prý to na bodnutí pomáhá. Ruka mě bolela jako čert, ale když jsem zjistila, že každá včela může bodnout jen jednou a potom umře, bylo mi jí líto. Položila svůj život za květinu.

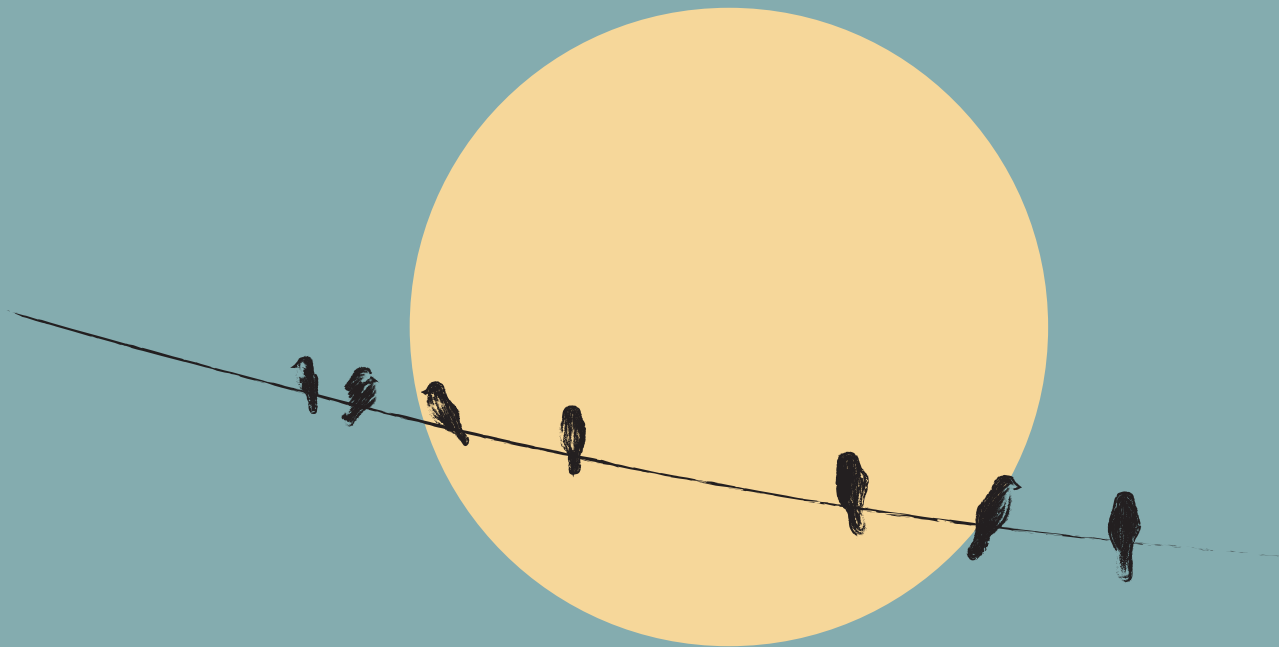
Léto

Smál se ti někdy někdo? Pokud ano,
jak ses při tom cítil/a?

Jak trávíš léto?

Setkal/a ses někdy s něčím odpudivým?

Pokud ano, co to bylo, a proč to pro tebe bylo
odpudivé?

Poslední školní den! Začínají prázdniny! Aktovka skončila v koutě pokoje a já se nemohl dočkat na dovolenou, na kterou jsme měli jet hned další den. Ráno v letadle jsem měl místo hned vedle okna. Po tom, co nám letuška předvedla, jak se používá záchranná vesta, a kde jsou nouzové východy, se letadlo dalo do pohybu. Pociťil jsem zvláštní pocit. Nebyl jsem si jistý tím, co se bude dít, v letadle jsem seděl poprvé. Když se letadlo vznášelo ve vzduchu, měl jsem strach, strach z neznámého. Báł jsem se, že by nás křídla nemusela unést, a zřítíli bychom se na zem. Když mě táta chytl za ruku, podivné pocity odešly. Podobná situace nastala, když jsme šli na přistání, ale už jsem věděl, že se neděje nic neobvyklého.

Cesta do hotelu trvala asi hodinu, celou dobu jsem měl přilepenou hlavu na okně a koukal, jak je to v Itálii jiné než u nás. Konečně jsme se ubytovali a vyrazili na pláž. Rodiče vybrali parádní místo kousek od vody, hrozně mě překvapilo, jak je písek horký. "Táta už jde!" zvolala Anička a už jsme byli všichni ve vodě. Zjistil jsem, že plavat v moři je daleko jednodušší než v bazénu. Připadal jsem si o dost lehčí. Najednou se mi kolem nohy omotalo něco strašně slizkého. Začal jsem panikařit. Křičel jsem na tátu a snažil se k němu co nejrychleji dostat. Co když je to chobotnice a stáhne mě dolů?! Báł jsem se. Když jsem se dostal k tátovi, zvedl mě do vzduchu a začal se smát. Nebyla to chobotnice, ale chaluha! Slizká zelená chaluha! Štítíl jsem se na tu věc sáhnout. Plavalo to všude kolem nás. Anička mi jednu z těch příšerností hodila na hlavu a taky se strašně smála. Štvalo mě, že se oba baví na tom, že vypadám jak mořská příšera. Odplaval jsem se na břeh za maminkou a zbytek odpoledne strávil na pláži stavěním hradu z písku.

Podzim

Jaké se ti zdají sny?
Měl si někdy v noci strach? Proč?
Co rád/a vyrábíš?

Sotva začalo padat první listy ze stromů, přišly halloweenské přípravy. K halloweenu neodmyslitelně patří dýně a strašidelná výzdoba školních chodeb. Jako každý rok nás čekala soutěž o nejstrašidelnější dýni. Kreativní soutěže jsou můj šálek kávy. Byl pátek a já před sebou měla celý víkend na to, abych vytvořila veledílo. S nadšením jsem se pustila do navrhování obličejů. Předkreslila jsem si tváře pěti dýní. Vybrala jsem si jednu a tu jsem začala vyřezávat do dýně. Ta oranžová zelenina byla tak tvrdá, že jsem s nožem v ní, nedokázala ani pohnout. Maminka mi s vyráběním vždy ráda pomáhá, tak jsem ji poprosila o odkrojení vrchlíku. Dostala jsem za úkol vylovit semínka na sušení. Dužina, která semínka obalovala byla strašně lepkavá, bylo to nechutné a cítila jsem k tomu odpor. Strávila jsem tím několik hodin a na vyřezání obličejů mi už nezbyly síly. Únavou jsem padla do postele a těšila se na ráno, abych mohla v práci pokračovat. Sobotní ráno však patřilo úklidu domu. Úplně jsem na to zapoměla. Štvalo mě, že musím vysávat a nemůžu dělat to, co chci. Uklízení nám zabralo celé dopoledne. Hned po obědě jsem se vrhla na vyřezávání. Těšilo mě, že mám strašidelnou hlavu hotovou, dala jsem si na ní opravdu záležet. V noci se mi zdál škaredý sen, obličej, který jsem vyřezala do dýně, mě provázel celým snem. Ráno jsem se vzbudila celá zpocená. Bylo to děsivé. Do další dýně jsem se už nechtěla pouštět. Bála jsem se, že by se mi o ní zase mohlo zdát. Co ale s tím zbytkem nevyřezaných dýní? Jedna je připravená do soutěže a ze zbytku jsme udělali hromadu kompotu, dýňové polívky, koláčů... Zkrátka jsme měli dýňové hody další dva týdny.

Zima

Jak by jsi se cítil/a ty po hádce s kamarádem?
Z čeho máš největší radost v zimě?
Jak by jsi pomohl/a zraněnému kamarádovi?

Ráno jsem se probudil do sněhem zapadaného rána. Venku poletovala spousta vloček. Běžel jsem do kuchyně na snídani, abych mohl co nejrychleji ven, vyrazit za kamarády. "Z takové kopy sněhu můžu postavit toho největšího sněhuláka na světě!", řekl jsem si. Byl jsem tak moc natěšený, vyběhl jsem ven a ani si neuvědomil, že jsem zapomněl to nejdůležitější. Rukavice zůstaly ležet doma na pohovce. Když jsem vyšel na zahradu uslyšel jsem sousedovic kluky. "Ted' jedu já!", ozývalo se zlostně. Chvíli jsem nechápal, co se děje, ale potom jsem je uviděl, jak se přetahují na vrcholu kopce o sáňky. Byl jsem u nich zvyklý na jiné chování, o dost přátelštější. Nebylo to vůbec hezké, kluci do sebe strkali, tahali se a škaredě na sebe křičeli. Během toho, co se přetahovali, jeden z nich uklouzl na zledovatělé zemi a řítil se z kopce. Dole ho čekal nepříjemný střet s palčivou bolestí. Celý obličej měl odřený od zmrzlého sněhu. Chvíli jsem stál jako opařený a sledoval co se vlastně děje. Když mi došlo, že si Kája asi pěkně ublížil, rozběhl jsem se k němu. V očích se mu leskly slzy. Seděl na zemi ve sněhu a plakal. Chtěl jsem ho nějak povzbudit, přivést na jiné myšlenky. Vzpomněl jsem si, že jsem chtěl postavit sněhuláka. Na toho největšího se mi bude hodit pomoc, pomyslel jsem si, a hned jsem to Kájovi navrhl. Než stihl odpovědět, přiběhl jeho vyděšený bráška a ptal se ho, jestli je v pořádku. Všechny neduhy byly rázem pryč a kluci byli zase největší kamarádi. Slzy vyschly, a my se společně vrhli do práce.

EMOTIO[®]

Příběhy